

**2007. november 22-én benyújtott kereset – Az Európai
Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság**

(C-516/07. sz. ügy)

(2008/C 37/09)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselő: S. Pardo Quintillán meghatalmazott)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

A Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság:
 - mivel nem jelölte ki a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ végrehajtására hatáskörrel rendelkező hatóságokat, nem teljesítette az említett irányelv 3. cikke (2) és (7) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,
 - mivel nem értesítette a Bizottságot a hatáskörrel rendelkező hatóságok listájáról, nem teljesítette a 2000/60/EK irányelv 3. cikke (8) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,
- kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság kérelme a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkén alapul.

E cikk (2), (7) és (8) bekezdése szerint a tagállamoknak ki kellett volna jelölniük a 2000/60/EK irányelv rendelkezéseinek végrehajtására hatáskörrel rendelkező hatóságokat, és az előírt határidőn belül értesíteniük kellett volna a Bizottságot a hatáskörrel rendelkező hatóságok listájáról.

⁽¹⁾ HL L 327., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 275. o.

**2007. november 22-én benyújtott kereset – Az Európai
Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi
Köztársaság**

(C-518/07. sz. ügy)

(2008/C 37/10)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: C. Docksey und C. Ladenburger meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel az adatfeldolgozást a magánfelhasználás terén felügyelő hatóságokat Baden-Württemberg, Bajorország, Berlin, Brandenburg, Bréma, Hamburg, Hessen, Mecklenburg-Elő-Pomeránia, Alsó-Szászország, Észak-Rajna-Vesztfália, Rheinland-Pfalz, Saarland, Szászország, Sachsen-Anhalt, Schleswig-Holstein és Thüringia tartományokban állami felügyelet alá vonta és ezáltal az adatvédelmi felügyelő hatóságok „teljes függetlensége” biztosításának kötelezettségét helytelenül ültette át, elmulasztotta a 95/46/EK irányelv⁽¹⁾ 28. cikke (1) bekezdésének második mondatából eredő kötelezettségei teljesítését;
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 28. cikke (1) bekezdésének első mondata szerint minden tagállamnak rendelkeznie kell arról, hogy „az ezen irányelv értelmében a tagállam által elfogadott nemzeti rendelkezéseknek”, azaz adatvédelmi rendelkezéseknek az „alkalmazását valamely hatóság vagy hatóságok felügyeljék”. A 95/46/EK irányelv 28. cikke (1) bekezdésének második mondata e kijelölt hatóságok „teljes függetlenségét” írja elő. Az irányelv szövege a Bizottság szerint úgy rendelkezik, hogy a felügyelő hatóságokat mentesíteni kell akár más hatóságok általi, akár az államigazgatáson kívülről történő befolyásolás alól, a tagállami szabályozásnak tehát ki kell zárnia annak lehetőségét, hogy a felügyelő hatóságok határozatait és azok végrehajtását kívülről befolyásolják. A „teljes” függetlenség megfogalmazás nem csak azt foglalja magában, hogy senkitől való függőség nem állhat fenn, hanem azt is, hogy semmilyen értelemben vett függőségről nem lehet szó.

A felperes szerint tehát összeegyeztethetetlen a 95/46/EK irányelv 28. cikke (1) bekezdésének második mondatával [az a szabályozás], amely az adatfeldolgozást a magánfelhasználás terén felügyelő hatóságokat szakmai, jogi vagy szolgálati állami felügyeletnek veti alá, ahogyan ez a Németországi Szövetségi Köztársaság mind a 16 tartományában történt. Mivel valamennyi tagállam törvénye aláveti a felügyelő hatóságokat e három fajta felügyelet különböző kombinációjának, valamennyi tartomány törvénye megalapozza a 95/46/EK irányelv 28. cikke (1) bekezdése második mondatából eredő, a felügyeleti

hatóságok „teljes függetlenségének” biztosítását előíró kötelezettségnek a Németországi Szövetségi Köztársaság általi megsértését. A szakmai, jogi vagy szolgálati felügyelet közötti különbségektől függetlenül a felügyeletnek e mindhárom fajtája az irányelv által megkövetelt függetlenség megsértését jelenti.

Az irányelv célja szerinti értelmezés alapján a közösségi jogalkotó az irányelv 28. cikke által a felügyeleti hatóságokra ruházott feladatok tényleges végrehajtásának biztosítása érdekében tartotta szükségesnek a teljes függetlenség garantálását. A „teljes függetlenség” koncepciója az irányelv elfogadásának történetéből is kiviláglik. A tagállami felügyeleti hatóságok „teljes függetlenségének” követelménye a közösségi adatvédelmi vívmányok meglévő rendszerébe szintén jól illeszkedik. Ezenkívül az Európai Unió alapjogi chartájának 8. cikke értelmében a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok tiszteletben tartását „független hatóságnak kell ellenőriznie”.

A Németországi Szövetségi Köztársaság által képviselt felfogás a viszonylagos függetlenségről, azaz a felügyeleti hatóságnak pusztán az ellenőrzött szervtől való függetlenségéről, már az irányelv egyértelmű, „teljes” függetlenséget megkövetelő szövegével sem egyeztethető össze. Ráadásul ezen értelmezés teljesen kiüresítené a 28. cikk (1) bekezdésének második mondatát. A Bizottság szerint az az érvelés is elfogadhatatlan, miszerint az EK 95. cikk, mint az irányelv elfogadásának irányadó jogalapja, valamint a szubszidiaritás és az arányosság elve a „teljes függetlenség” megszorító értelmezését teszi lehetővé. A Bíróság már kimondta, hogy az irányelv elfogadása az arra irányuló hatáskörnek megfelelően történt, illetve, hogy a nem gazdasági vonatkozású tényállások esetén tilos annak rendelkezéseit megszorítóan értelmezni. A kérdéses rendelkezés ezenkívül nem lép túl az irányelv által az EK 95. cikkel és a szubszidiaritás elvével összhangban követett cél eléréséhez szükséges mértéken.

(¹) HL L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-348/03. sz., Koninklijke Friesland Foods NV (korábban Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV) kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2007. november 22-én benyújtott fellebbezés

(C-519/07. P. sz. ügy)

(2008/C 37/11)

Az eljárás nyelve: holland

Felek

Fellebbező: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. van Vliet és S. Noë meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Koninklijke Friesland Foods NV, korábban Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság semmisítse meg a megtámadott ítéletet, utasítsa el a határozat (¹) megsemmisítése iránti keresetet, és a Koninklijke Friesland Foods NV-t (KFF) kötelezze az Elsőfokú Bíróság előtti és a jelen fellebbezési eljárás költségeinek a viselésére;
- másodlagosan annyiban semmisítse meg a megtámadott ítéletet, amennyiben az a Koninklijke Friesland Foods NV-n kívül a piac egyéb olyan szereplőinek is biztosít bizonyos jogokat, akik 2001. július 11-én kérelmet nyújtottak be az érintett támogatási rendszer alkalmazása vonatkozásában a holland adóhatóságokhoz, és annyiban utasítsa el a határozat megsemmisítése iránti keresetet, amennyiben az a KFF-en kívül a piac egyéb olyan szereplőinek is biztosít bizonyos jogokat, akik 2001. július 11-én kérelmet nyújtottak be az érintett támogatási rendszer alkalmazása vonatkozásában.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy:

- i. úgy ítélte meg, hogy a KFF érdekelt volt az eljárásban, mivel amennyiben helyben hagyják keresetét, a holland hatóságokkal megvizsgáltathatja a nemzetközi finanszírozási műveletekre alkalmazott támogatási rendszerre vonatkozó kérelmét (a megtámadott ítélet 58–73. pontja);
- ii. úgy ítélte meg, hogy a KFF-et közvetlenül és személyében is érinti a határozat (a megtámadott ítélet 93–101. pontja);
- iii. a határozatot a Bizottság által nem ismert, és általa a határozata meghozatalakor nem is ismerhetett tényekre – azaz a KFF konkrét helyzetére – alapítva semmisítette meg (a megtámadott ítélet 141–143. pontja);
- iv. első rész: mivel tévesen nem vitatott – tehát bizonyítottnak ítéli – az Elsőfokú Bíróság érvelésének egy alapvető jelentőséggel bíró része (az Elsőfokú Bíróság tévesen állapítja meg, hogy a Bizottság nem vitatja, hogy a felperes 15 hónapon belül meg nem változtatható könyvelési intézkedéseket tett, valamint pénzügyi és gazdasági döntéseket hozott, a megtámadott ítélet 137. pontja);
- második rész: mivel úgy ítélte meg, hogy a kizárólag valamely támogatási rendszer alkalmazására kérelmet benyújtó valamely vállalat hivatkozhat a bizalomvédelem elvére (a megtámadott ítélet 125–140. pontja);
- v. úgy ítélte meg, hogy a KFF jogosan hivatkozhat az egyenlőség elvére (a megtámadott ítélet 149. és 150. pontja);